

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1220/21
15.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Весна Димитријевић, адвокат из Београда, ул. Пожешка бр. 6, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Ненад Радојичић, адвокат из Шапца, ул. Милоша Поцерца бр. 20, адреса за пријем писмена: поштански фах 69, 11050 Београд 22, ради неоснованог обogaћења, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 4589/16 од 1.10.2020. године, у седници већа, одржаној дана 15.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 4589/16 од 1.10.2020. године у ставу другом, трећем и четвртом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужиле изјављена против става првог изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 4589/16 од 1.10.2020. године, **КАО НЕДОЗВОЉЕНА**.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 4589/16 од 1.10.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци исплати износ од 13.911,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2016. године као дана подношења тужбе па до дана исплате, а у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име неоснованог обogaћења исплати износ од преко досуђених 13.911,00 динара па до тражених 1.250.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2016. године па до дана исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиле којом је тражила да суд донесе привремену меру којом ће се забранити туженом да располаже правом својине на кући уписаној у КО ... у лист

непокретности ..., на катастарској парцели број ..., као породична зграда под редним бројем 1, са помоћним зградама уписаним под редним бројем 2, 3, 4, 5, 6 и 7 на име сада пок. ВВ чији је тужени наследник, до правоснажног окончања поступка. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде тужила је благовремено изјавила жалбу побијајући је у целости због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Тужени је дао одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Претходном оценом жалбе тужиле, другостепени суд је нашао да је жалба недозвољена у делу у коме је изјављена против става првог изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 4589/16 од 1.10.2020. године којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци исплати износ од 13.911,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2016. године као дана подношења тужбе па до дана исплате, имајући у виду да тужила нема правни интерес да првостепену пресуду побија у наведеном делу, због чега је жалба тужиле изјављена против става првог изреке наведене пресуде одбачена, као недозвољена, па је одлука као у ставу другом изреке ове пресуде донета у смислу одредбе члана 389. став 1. у вези са чланом 378. став 3. Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност првостепене пресуде на основу члана 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиле неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разложима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и отац туженог, сада пок. ББ, су се познавали још из средњошколских дана када је тужила била на пракси, а тужени радио у "...". Били су у емотивној вези која је прекинута 1978. године, а након тога тужила се удала за сада пок. ГГ, а отац туженог се оженио са ДД. Године 1994. су обновили своју емотивну везу, али је паралелно тужила била у брачној заједници са сада пок. ГГ све до његове смрти дана ... године. Почев од 28.07.2013. године па до 09.08.2016. године, тужила и сада пок. ВВ, су живели заједно, у ванбрачној заједници, код ње и код њега у ... у ул. ... у стану који је припадао туженом, али је свом оцу омогућио да га користи. После смрти сада пок. ВВ који је преминуо .... године, тужена је остала неко време у кући сада пок. ВВ у селу ... како би посредила кућу после сахране и у том периоду је

дошла са транспортним возилом и одвезла неодређени број ствари из наведене куће. Трошкове сахране сада пок. ВВ сносио је тужени, а тужилца је дала 100 евра и 2.000 динара за четрдесетодневни помен. Током 2003. године сада пок. ВВ је почео да реновира своју кућу у селу ..., направио је купатило од новца који је добио од продаје старог трактора. Између 2008. и 2009. године је продао стари аутомобил марке “Мерцедес 190” и купио “Цитроен Ц5”, а фасаду на наведеној кући је урадио од кредита који је подигао. Тужилца је хтела да финансијски учествује у реновирању викендице али је то сада пок. ВВ одбио.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8. ЗПП-а. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд, у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд као другостепени.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду, правилно применио материјално право садржано у одредбама члана 4, 17. и 191. Породичног закона, када је нашао да тужилца и сада пок. ВВ до 27.7.2013. године нису били у ванбрачној заједници будући да је до тог датума тужилца била у браку са сада пок. ГГ, због чега се на њихов однос до наведеног датума не може применити имовинско-правни режим ванбрачних супружника, па самим тим сва имовина сада пок. ВВ стечена до тог датума представља његову посебну имовину, па тако и имовина стечена улагањем у реновирање куће у селу ... (адаптација терасе, купатила, израда фасаде) и куповину аутомобила “Цитроен Ц5”, имајући у виду да тужилца није у смислу одредбе члана 231. ЗПП-а пружила суду доказе да је на било који начин учествовала у улагању у кућу сада пок. ВВ у селу ... и у стан туженог у ул. ... у ..., као и куповину наведеног аутомобила.

Како је одбио тужбени захтев тужилце, правилно је првостепени суд одбио и захтев тужилце за одређивањем привремене мере забране туженом да располаже правом својине на кући уписаној у КО ... у лист непокретности ..., на катастарској парцели број ..., као породична зграда под редним бројем 1, са помоћним зградама уписаним под редним бројем 2, 3, 4, 5, 6 и 7 на име сада пок. ВВ чији је тужени наследник, до правоснажног окончања поступка, јер у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 449. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Одредбом члана 4. Породичног закона - ПЗ прописано је да је ванбрачна заједница трајнија заједница живота жене и мушкарца између којих нема брачних сметњи и да ванбрачни партнери имају права и дужности супружника под условима одређеним законом. Одредбом члана 17. ПЗ прописано је да брак не може склопити лице које је већ у браку, што значи да је брачност брачна сметња. Одредбом члана 191. ПЗ прописано је да је имовина стечена радом ванбрачних партнера у ванбрачној заједници њихова заједничка имовина и да се на имовинске односе ванбрачних партнера сходно примењују одредбе овог закона о имовинским односима супружника.

Сагласно цитираним законским одредбама, а имајући у виду да је у време заснивања ванбрачне заједнице тужилце и правног претходника туженог, сада пок. ВВ постојала брачна сметња, брачност правног претходника туженог, да је та сметња

постојала у време у које је по наводима тужиле она учествовала у куповини ствари ради опремања наведеног стана у Београду и куће у селу ..., реновирању и адаптирању наведене куће и куповини аутомобила марке “Цитроен Ц4”, правилно првостепени суд, а насупрот наводима жалбе тужиле, налази да се на ванбрачну заједницу између тужиле и правног претходника туженог и поред тога што је трајала дужи временски период, не могу примењивати правила о стицању и о деоби имовине стечене у ванбрачној заједници, због чега и ствари које је тужиле евентуално купила или у које је улагала новчана средства, нису у режиму заједничке својине и нису ствари стечене у ванбрачној заједници.

Нису основани жалбени наводи тужиле којима напада слободну оцену доказа првостепеног суда у делу који се односи на то да је првостепени суд погрешно поклатио веру исказу туженог и сведока ЂЂ, док је исказ тужиле прихватио само у делу у којем је тужиле објашњавала свој однос са сада пок. ВВ, а не и у погледу њених улагања у стару кућу у селу ..., стан у ул. ... у ... и аутомобил марке “Цитроен”. Наиме, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду је препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229. став 2. у вези са чланом 313. и 319. став 1. ЗПП-а), при чему су обе стране исцрпеле све доказне предлоге у првостепеном поступку.

Неосновано се жалбом тужиле указује да се тужени, као правни следбеник, сада пок. ВВ, неосновано обогатио на њен рачун, те да је у обавези да јој врати сав новац који је улагала у куповину ствари за предметни стан у ул. ... бр. ... у ..., адаптацију и реновирање куће у селу ..., куповину ствари за исту, те куповину аутомобила марке “Цитроен Ц5”. Наиме, правилно је првостепени суд, ценећи исказе парничних странака и сведока у смислу одредбе члана 8 ЗПП-а, те полазећи од одредбе члана 231. ЗПП-а, утврдио да тужиле није доказала да је својим средствима учествовала у куповини ствари за предмети стан, адаптацији и реновирању наведене куће, куповини ствари за исту, те куповини аутомобила марке “Цитроен Ц5”, будући да суду није пружила ниједан материјални доказ којим би наведене тврдње тужиле била доказане, посебно имајући у виду да из исказа сведока ЂЂ и туженог, а које исказе је првостепени суд оценио као објективне, истините и уверљиве, произлази управо супротно и то да је сада пок. ВВ финансирао реновирање купатила у наведеној кући од новца који је добио од продаје трактора, да је аутомобил марке “Цитроен Ц5” купио од свог новца и новца који је добио продајом аутомобила марке “Мерцедес”, да је фасаду на кући купио средствима кредита који је сам подигао, те да је тужиле ствари које су припадале њој однела из наведене куће у селу ...

Такође, неосновани су жалбени наводи тужиле да је тужени, као правни

следбеник сада пок. ВВ, у обавези да јој исплати новац на име ствари које је од предузећа "...” и "...” купила путем административне забране и о чему је доставила доказ суду у виду потврде НБС бр. XV/2-274/16 од 13.10.2016. године, имајући у виду да је у моменту куповине, тужиља била у браку са сада пок. ГГ, те се у погледу истих не може применити имовинско-правни режим ванбрачних супружника, тужиље и сада пок. ВВ, због чега је тужиља као евентуални купац наведених ствари, могла једино тражити њихов повраћај од туженог, као правног следбеника сада пок. ВВ. Међутим, тужиља није током поступка доказала да се наведене ствари заиста налазе у поседу туженог, да је евентуално тражила њихово враћање, а тужени то одбио, у којем случају би могла тражити накнаду њихове противвредности, посебно имајући у виду да из изведених доказа произлази и да је тужиља у једном тренутку, након смрти сада пок. ВВВ транспортним возилом однела велики број ствари за које је сматрала да су њено власништво из предметне куће, као и стана.

На основу изложеног, како се ни осталим наводима жалбе тужиље, правилност и законитост побијане пресуде не доводи у сумњу, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио првостепену пресуду у ставу другом и трећем изреке, одлучивши као у ставу првом изреке ове пресуде, применом члана 390. Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке побијане пресуде на основу члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, а о којим трошковима је одлучено правилном применом одредби члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, сходно успеху у спору, у складу са Адвокатском тарифом важећом у тренутку пресуђења и Таксеном тарифом важећом у тренутку настанка таксене обавезе, па је одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Имајући у виду да трошак састава одговора на жалбу није нужан трошак, на основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић